

במדינה

(המשך מעמוד 22)
תחת צלוקרתה.

הוא סירב להחזיר לה כ־700 ל"ג, אך תן קיבל על השבון שכר-הדירה על-פי החוזה.

נועה צפירגינסקי נאלצה לעזוב את חיי פה ולעבור לתל-אביב, אך היא הביאה עימה משם לקח מר מאוד.

יחסי-חוק

ניכסון דווקא החפער

למרות הביקורות

הקמפניית עז אירגון

ביקור ניכסון — הודה

הנשיא האמריקאי בהתלהבות

מכתב שהגיע השבוע לראש-הטכס בי מישרד-החוק, אביגדור שוהם, היה מודפס על נייר-המיכתבים של הבית הלבן. החת תימה שהתנוססה בתחתיתו עוררה אצל שוהם התרגשות רבה. היה זה מיכתב אישי מנשיא ארצות-הברית, מר ריצ'ארד ניקסון, אשר הודה לשוהם על אירגון ביקורו של הנשיא האמריקאי בארץ. מתברר כי הסערה שהתחוללה בארץ, בעיקבות הסעודה הממלכתית שנערכה לכבוד ניכסון במישכן הכנסת, היתה לא במקומה. מארגני הסעודה הואשמו בכך כי האוכל היה רע, הוגש קר בכלים מכורזים, שבורים ובלתי-יגקיים, כן לעגו היתוגנים וכותביה-המיכתבים למערכת, לתוכנית האמנותית שהוצגה בפני הנשיא היתוג ובני-פמלייתו בסעודה ההגיגית.

אך מתברר כי המארגנים דווקא קלעו בדיוק לטעמו של הנשיא. במיכתבו לשר הם מציינ הנשיא במיוחד את "האירוע היתה מרהיב במיוחד של הסעודה הממלכתית". לפי מיכתב זה מסתבר אף, כי הנשיא סלה על הדחיפות והמכות להם זכה ממנו משך כל זמן הביקור. זכורות התמונות של ראש-הטכס כשהוא מושך את הנשיא, דוחף וסוחב אותו לכל עבר. אולם הנשיא, שקיבל את תרגומי קטע-העיתונות שנכתבו על ביקורו בארץ, כולל הביקורות על ראש הטכס, החליט לשלוח את מיכתב-התודה דווקא אליו. למרות שכללי-הטכס קובעים כי ראש-המדינה אורח מודה בדרך-כלל לראש-המדינה או לשר-החוק שלה, ולא לפקיד זוטרי במישרד-החוק.

הכנסת

הדו"חות מתבטלים

מאליהם

אנשי מישרד-הכנסת

מחלקים דו"חות-החנייה

כרחכה — זמכוניות

ח"כים הנהנים מחסינות

מאות המכוניות החונות במקומות היתוגים לחנייה, וזכות בזד"חות-החנייה, אינן טרף מספיק למישטרת ירושלים, כי ניראה, לא רק השוטרים מתחרים בינם לבין עצמם על "מי יתן את מיספר היתוג דו"חות הגדול ביותר ביום", אלא גם מחורזות המישטרה מתחרים אלה באלה.

אחרת, קשה להבין את ההמצאה האחרונה של דו"חות החנייה המחולקים במיגד רשית-החנייה הסגור של הכנסת בירושלים. חוק מישכן הכנסת וחבתו 1968 קובע בסעיף 6 כי: "עובדי-ציבור אינו רשאי לעשות במישכן הכנסת או כרחבה, כל פעולה שהוא חייב או רשאי לבצעה כי מילוי תפקידו, והעובדה שעובדי-הציבור פעל כאמור, לפי הוראות הממונה עליו, לא תשמש לו כהגנה".

לפי חוק זה, לא יכלה מישטרת ירושלים לשלוח את שוטרי-דו"חות-החנייה לכנסת, ותפקיד זה הוטל על מישרד-הכנסת. לשם כך דאגה המישטרה לספק למישמר הכנסת טפסידו"חות מיוחדים, עם סמל הכנסת במקום סמל מישטרת-ישראל, רגלי גראים ממש כמו דו"ח מישטרה רגיל, יאולם בשוליהם מופיעה ההערה: "הנני הביא לידיעתך כי התלונה תועבר לי-מישרד ישראל, לשם הגשת תביעה על העברת המיחסת לך".

המשעשע בפרשה הוא, כי מרבית היתוגיות החונות ברחבת הכנסת שייכות לחברי-כנסת (מלבד מכוניות ספורות של יועצים ועובדי-המישכן). אשר עליהם מגן חוק החסינות, והדו"חות שהם מקבלים, מבוטלים ממילא.

מאות טלפונים הגיעו לגלי צה"ל

כאשר עורכת-הדיון זיווה מר-חיים

העמידה עצמה לרשות מיבצע-שידוכים

לגור ביחד לפני הנישואין. "הוא רצה להציג את עצמו כפראייר, אמרה זיווה לאחר לשנסגר הטלפון, וכך גם התייחסתי אליו".

ליאו הוא איש יחסי-ציבור בחברה גדולה. הוא אוהב לרקוד, חסיד של הטבע ויודע "כי בין בני-זוג חייבים להיות ניגודים כדי שזה יצליח. ויש הרבה ניגודים ביני לביןך". הנימוק שיכנע את זיווה, הטלפונים המשיכו לזרום. מאיר, איש-צבא-קבע נוסף, הציע לזיווה הצעה כובשת במיוחד. להיפגש פגישה ראשונה, על כוס מילק-שייק.

הצייר אבי, מפתח-תיקווה, הציע לזיווה לנסוע עימו מיד אחרי סיום התוכנית לירושלים כדי לראות את הוריה, ואילו אורי, מהנדס בן 32, הציע עצמו כמלך הרווקים, אך הצהיר כי הוא מוכן להינשא לזיווה, רק על סמך הכרת קולה. השעה שלושי-לפנות-ביקור התקרבה כי

החתנים בפוטנציה לטלפן. מרכזיית גלי צה"ל זכתה במיתקפת-צילצולים, החל כי אותה שניה ממש.

הראשון עימו שוחחה זיווה היה עוזי, קצין בצבא-הקבע, בן 32. הוא הציע לזיווה, כבילוי ראשון, הליכה משותפת לים.

ה במלפני השני היה מוטי, מרצה באוניברסיטת תל-אביב, בן 40, אשר סיפר לזיווה כי הוא בעל שיער חום בהיר, עיניים ירוקות ומיבנה-גוף אתלטי. זיווה, שבעיניה נדלק זיק של התעניינות, הצליחה לסחוט ממנו כי גם הוא אוהב את ברהמס, ונראה היה כי השניים עומדים ארטיטו לקבוע פגישה, אולם בעוד ש-זיווה רצתה כי הפגישה הראשונה תהיה

השדכן

מנחה התוכנית ויוזמה מני פאר, אשר הצליח להפיק את אחת מחוכניות הרדיו הטובות.

כמעניין

נחמד, חבר-לחיים, הגר באזור תל-אביב ושאהב מוסיקה קלאסית. מישפט זה לא הופיע, למרבית הפלא, במדורי-השידוכים באחד מעיתוני יום שיר, שי, אלא נאמר בקול, במפורש, מעל גלי האתר, עלידי עורכת-הדיון זיווה מר-חיים. ביום החמישי האחרון, בשעה חצות וחצי, התייצבה זיווה בגלי צה"ל, כשלפניה מטרה אחת בלבד: למצוא חתן. השדכן שלה היה מני פאר, שהיה לא פחות נירגש ממנה, והשושבינות היו המפיקות אתי פולאק וגוני שפירא, בתו של מי שהיה אחד המנהלים הראשונים של קול ישראל, הדייר ישעיהו שפירא.

את הרעיון לעריכת התוכנית שאבו

מני ואתי מתוכנית דומה הנערכת ברדיו הצרפתי. שם, כמו כאן, מוזמנים המאזינים לטלפן לתחנת-השידור, לשוחח עם בחור או בחורה רווקים המנסים למצוא

שידוך בצורה"ל

מהירות, והטלפונים לא חדלו לצלצל ב-מוטי על הצגת ביקור הגברת הזקנה. מני גילה כי ההצגה עדיין לא הועלתה על הבמה מחדש, וזיווה פטרה את מוטי ב"לא רציני".

ככל שחלפו השעות פגה ההתרגשות. לנוכחים באולפן היה ברור כי לנוכה עייניהם מתהווה אחת מתוכניות הרדיו המוצ'חות ששודרו איפעם בארץ. מספק גלי צה"ל, מרדכי ("מוטקה") נאור, דאג לטלפן בסיומה של התוכנית ולשבת את מסיקה ואילו מנהל רשות השידור, יצחק ליבני, ששהה באותה עת בתחנה הצבאית, אותה ניהל עד לפני מיספר חודשים, לא הסתיר את קינאתו. אבי זילבר, היה ללא ספק אחת מפסגות התוכנית. הוא הציע עצמו כמיספספן ובעל מוסך. אבי ניסה להרשים את זיווה, וסיפר לה כי אינו עובד. "יש אחרים שעושים זאת בשבילי בעסק שלי", אמר, והוסיף שהוא רוכב הרבה על סוסים. "אני פתוח להצעות". סיפר לה, "ובעיקר לרעיק של

להם ביוזג דרך-הרדיו. ברדיו הצרפתי הזומנו כבר עורכי התוכנית פעמים את דות לטכטיה-הכלולות של זוגות שהתוודעו דרך התוכנית.

ואילו כאן, בארץ, לאחר מיון של עשרות מועמדים הצליחו מסיקי התוכנית למצוא את זיווה, זיווה בת ה-31 בעלת שיער חום מקורזל, שממוגת, נמוכה וחרו בשת משפטים, הגיעה כשהיא לבושה שמלה צבעונית קיצרת-שרוולים, נעולה סנדלים לבנים, ועישנה סיגריות קנט ב-שרשרת, משך כל זמן התוכנית.

כעבור שני תקליטים, ביניהם הציעה זיווה את עצמה בפני המאזינים בזו ה"לשון: "אני גרה לבר, יש לי מכונית, אני מישפטנית בחברה הגדולה שיש לי שאינה מפסידה כסף (תה"ל), אני מעוניינת בת בחור אקדמאי, או בעל השכלה מקי בילה, מוכנה לגור עם בחור לפני הנישור אין עלימת להכיר אותה, רוצני שלא יטלפן אלי נשוי בתהליכי גירושיך" — מסר מני את מיספר-הטלפון אליו יוכלו